

af Borgerrepræsentanterne, men tillige give Beboerne i det Hele Leilighed til at høre sig over Spørgsmaalet. Men nu skjønner jeg dog ikke, hvad det, da Næringsfatt. dog ikke findes i alle Kjøbstæder, og den i Hovedstaden efter al Sandsynlighed ikke vil findes længer, saa skal kunne skade, hvor Communalbestyrelsen ønsker det, hvor Indenrigsministeriet efter alle stedfindende Forhold finder at maatte tiltræde denne Anskuelse, hvor Beboerne ogsaa ere enige med Borgerrepræsentanterne og Indenrigsministeriet, at Næringsfatt. der hæves fra 1ste Januar 1862. Det kan jeg ikke indsee. Jeg vil bemærke, at der under vore Forhold, hvor den administrative og lovgivende Magt tildeels have været sammenblandede, kan være Tilfælde, hvor det er overordentligt vanskeligt at sige, om Noget har været en administrativ Bestemmelse eller en Bestemmelse af den lovgivende Myndighed. Der opstaaer der Tvivlsspørgsmaal; der kan der være meget forskjellige Meninger, om Noget henhører under Administrationens Bevillingsmyndighed eller ikke, hvortil kommer, at man i Grundloven har opretholdt Administrationens tidligere Bevillingsmyndighed selv overfor hvad der maatte anses for at være Lov. Man gaaer altsaa frem og undersøger de enkelte Tilfælde og afgjør dem efter bedste Skjøn, men ikke uden Tvivl, som ville faae en særlig Betydning, naar man seer, at den lovgivende Magt nægter i et enkelt Tilfælde at give en saadan Bemyndigelse. Naar man ønsker at handle i Samklang med den lovgivende Magt, opstaaer der da Betænklichkeiten, hvor der ikke tidligere var saadanne. Det er altsaa ikke saaledes en fastslaaet og afgjort Sag, hvorvidt Regjerings Myndighed i saa Henseende maatte strække sig. Men der er noget Elastisk, saa at man, naar det hengaaer uden Mødsigelse, anvender denne Myndighed paa en vis Maade, medens man, naar man seer, at den lovgivende Magt finder Betænklichkeit ved i et saa lille Spørgsmaal at give en saadan Bemyndigelse, naturligvis bliver betænkelig i en langt højere Grad end tidligere. Den ærede Landstingsmands Betragtningssmaade kunde saaledes være fuldkommen rigtig, hvis det var en saadan reen og klar Sag, hvis man havde rene og klare

Grændser, men det er netop Manglen paa disse rene og klare Grændser, der gjør, at Regjeringen maa paavirket ved en Afstemning, hvorved en Lov som denne bliver forkastet.

Rosenørn: Da jeg fremdeles maa, som jeg tillod mig at høre ved første Behandling, ansee det for ønskeligt, at der forbeholdes eller aabnes Vedkommende Udgang til at kunne ophæve den særegne Ligning paa Næring samtidsigt med at Næringsfriheden indtræder, maa jeg efter de Udtalelser, jeg idag har hørt af den høitærede Indenrigsminister, endnu mere være tilbøjelig til at fastholde, hvad jeg dengang udtalte, at jeg maa give min Stemme til, at Sagen saavidt muligt fremmes.

Stree: Under denne Sags første Behandling tillod jeg mig bestemt at udtale mig imod den og anførte som Grund, at jeg ikke kunde indsee Nytten eller Vigtigheden af, at et saadant Lovforslag gennemføres. Det vilde lede til, at man for de reent communale Afgifter maaskee vilde indføre en anden Skattnorm end den, der gjaldt for de kongelige Skatter, om hvilke det i Loven er bestemt, at en Deel skal lignedes paa Næringen, en Deel paa Formue og Leilighed og saa fremdeles. Det vil, troer jeg, blot bevirke, at et forøget Arbejde vil finde Sted, naar enkelte Communer ville have Næringsfatt. ophævet; det vil gaae ud over Ligningscommissionerne, der skulle fordele det Beløb, der nu udredes ved Hjælp af Næringsfatt. paa Skatter med andre Benaævnelser, Formue og Vilkøyr osv. Der opnaaes Intet derved, idet Beløbet dog skal udredes. Det gaaer dermed som med Delinquentskatten, der er normeret til et bestemt Beløb, som skal fordeles paa Næringen og Formue og Leilighed, eller som det gaaer med Tattigskatten. Der skal jo fastsættes et Budget for Kjøbstaden, der indsendes til Amtmanden, hvor paa Regjeringen sanctionerer det, og det er jo ogsaa i Lovgivningen bestemt, hvorledes disse Beløb skulle fordeles, saa at jeg tilforladelig ikke kan skjønne, at der ved denne Lov vindes Andet end et forøget Arbejde til ingen Nytte. Naar man kunde samle alle Skatterne, de reent communale og de kongelige Skatter, og lignede